

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

SANDRA BROWN

ÎN BRATELE AMURGULUI

Traducere din limba engleză
RALUCA CONȚIU

Hello, Darkness

Sandra Brown

Copyright © 2003 Sandra Brown Management Ltd.

Toate drepturile rezervate

Dream Books este parte a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374826635; 0213196390; 0314251619

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

În brațele amurgului

Sandra Brown

Copyright © 2024 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Păunița Ana

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA

În brațele amurgului / Sandra Brown;

trad. din lb. engleză: Raluca Conțiu. –

București: Litera, 2024

ISBN 978-630-319-969-6

I. Conțiu, Raluca (trad.)

821.111

PROLOG

Până în ultimele șase minute, totul decursesese ca de obicei.

– E o noapte fierbinte în ținutul deluros. Mulțumesc că m-ați ascultat aici, pe frecvența 101,3. Mi-a făcut plăcere compania voastră, așa cum se întâmplă în fiecare noapte a săptămânii. Aici, gazda voastră iubitoare de cântece de dragoste, Paris Gibson. În seara aceasta, vă las alături de un trio reprezentat de preferații mei. Sper să îi ascultați alături de cineva iubit. Țineți-vă strâns în brațe.

Dădu drumul butonului de pe panoul de control, oprindu-și microfonul. Cele trei melodii aveau să curgă neîntrerupt până la ora 1:59:30. În ultimele treizeci de secunde ale emisiunii, avea să le mulțumească din nou ascultătorilor săi, să le ureze noapte bună și să-și ia rămas-bun.

În timp ce se auzea *Yesterday*, închise ochii și își roti capul pe deasupra umerilor tensionați. În comparație cu o zi de lucru de opt, nouă ore, emisiunea ei radiofonică de patru ore ar fi trebuit să fie floare la ureche. Însă nu era așa. La final, era obosită fizic.

Lucra singură, prezentând melodiile pe care le selectase și le pregătise înainte de emisie. Cererile ascultătorilor necesitau ajustări ale listei de melodii și o atenție sporită la ceasul care indica timpul de emisie. Se ocupa tot singură de apelurile primite pe linia telefonică.

Gesturile îi deveniseră o a doua natură, însă nu le lăsase niciodată să se transforme într-o rutină, riscând să devină neatentă. Persoana Paris Gibson muncise din greu, singură și cu ajutorul unor profesioniști, pentru a perfecționa „vocea” Paris Gibson pentru care era atât de cunoscută.

Munca mai mult decât își dădea seama pentru a-și păstra inflexiunile și tonul perfecte, deoarece, după 240 de minute în direct, mușchii umerilor și ai gâtului îi ardeau din cauza oboselii. Mușchii extenuați erau o măsură a performanței sale deosebite.

La jumătatea melodiei clasice a celor de la Beatles, unul dintre butoanele liniilor telefonice se făcu roșu, indicând un apel. Fu tentată să nu răspundă, dar, oficial, emisiunea mai avea șase minute, iar ea le promitea ascultătorilor că le prelua apelurile până la ora două dimineata. Era prea târziu pentru a-i răspunde acestuia în direct. Totuși, trebuia să-i răspundă.

Apăsă pe butonul care clipea.

– Paris la telefon.

– Bună, Paris! Sunt Valentino.

Îl știa după nume. Suna periodic, iar numele lui neobișnuit era ușor de reținut. Vocea lui era de asemenea distinctivă, abia trecând de o șoaptă, fără îndoială o tentativă de deghizare sau de a face impresie.

Ea vorbi la microfonul suspendat deasupra consolei, pe care îl folosea drept telefon atunci când nu era în direct. Astfel, mâinile îi rămăneau libere pentru a-și vedea de treabă, chiar și atunci când vorbea cu un interlocutor.

– Ce faci în seara asta, Valentino?

– Nu prea bine.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Da. Îți va părea rău.

Piesa celor de la Beatles se termină și începu *Broken Hearted Me*, a lui Anne Murray.

Paris aruncă o privire spre monitor și înregistră faptul că începuse cea de-a doua melodie din ultimele trei programate. Nu era sigură că-l auzise bine pe Valentino.

– Poftim?

– Îți va părea rău, spuse el.

Tonul dramatic era tipic pentru Valentino. Ori de câte ori suna, tonul său era ori prea ridicat, ori prea jos, doar rareori la un nivel mediu. Ea nu știa niciodată la ce să se aștepte din partea lui, ceea ce-l făcea un interlocutor interesant. Însă, de data aceasta, tonul său era sinistru, iar asta era o premieră.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Am făcut tot ce m-ai sfătuit, Paris.

– Ce te-am sfătuit? Când?

– De fiecare dată când am sunat. Spui mereu – nu doar mie, tuturor celor care te sună – că ar trebui să respectăm persoanele pe care le iubim.

– Așa este. Cred că...

– Ei bine, respectul nu duce nicăieri, iar mie nu-mi mai pasă de ceea ce crezi tu.

Paris nu era psiholog sau consilier, ci doar o vedetă a radioului. Nu avea o altă specializare. Cu toate acestea, își lua în serios rolul de prietenă nocturnă.

Când un ascultător nu avea cu cine sta de vorbă, ea era un fel de placă de rezonanță anonimă. Ascultătorii ei o cunoșteau doar după voce, dar aveau încredere în ea. Le servea drept confidentă, sfătuitoare și duhovnic. Își împărtășeau cu ea bucuriile, își plângeau în direct durerile și uneori își dezgoleau sufletele. Apelurile pe care ea le considera demne de a fi preluate în direct stârneau compasiunea celorlalți ascultători, îi aduceau feliicitări și, uneori, dezbateri aprinse.

Adesea, interlocutorul avea nevoie doar să se descarce. Ea juca rolul unui tampon. Reprezenta o metodă sigură de descărcare pentru cineva furios pe lume. Răreori fusese ea ținta mâniei vreunui ascultător, dar, de data aceasta, părea să fie, și acest lucru o neliniștea.

Dacă Valentino era pe punctul de a avea o cădere nervoasă, ea nu putea îndepărta motivul acesteia, dar putea sta de vorbă cu el, rezolvând momentan criza și sfătuiu-l să caute ajutor de specialitate.

– Să vorbim despre asta, Valentino. Ce te frământă?

– Respect femeile. Când sunt într-o relație, pun femeia pe un piedestal și o tratez ca pe o prințesă. Dar nu este niciodată de ajuns. Fetele nu sunt niciodată fidele. Absolut toate calcă strâmb. Când mă părăsesc, te sun pe tine, și tu-mi spui că nu e vina mea.

– Valentino, eu...

– Îmi spui că n-am făcut nimic greșit, că nu eu sunt de vină pentru plecarea lor. Și știi ce? Ai perfectă dreptate. Nu eu sunt de vină, Paris. Tu ești. De data asta, e vina ta.

Paris aruncă o privire peste umăr, spre ușa izolată fonic a studioului. Era închisă, desigur. Holul de dincolo de peretele vitrat nu păruse niciodată la fel de întunecat ca acum, deși clădirea era mereu întunecată în timpul emisiunii ei nocturne.

Își dori ca Stan să treacă pe acolo. Chiar și Marvin ar fi fost binevenit. Își dorea ca o persoană, oricine, să audă această convorbire și să o ajute să-și dea seama despre ce era vorba.

Se gândi să închidă. Nimeni nu știa unde locuia sau cum arăta. Era stipulat în contractul ei cu stația de radio: nu avea apariții în public. Imaginea ei nu trebuia să apară pe nici un material promoțional, în nici o reclamă televizată, pe nici un panou publicitar. Paris Gibson era doar un nume și o voce, nu o față.

Dar nu putea să-i închidă liniștită în nas acestui bărbat. Dacă el luase de bun ceva spus de ea în timpul emisiunilor, iar lucrurile nu merseseră bine, furia lui era de înțeles.

Pe de altă parte, dacă o persoană mai rațională nu era de acord cu ceva ce spusese ea, ar fi trecut pur și simplu peste cuvintele sale. Valentino o investise cu prea multă influență asupra vieții lui, mai multă decât merita sau dorea ea.

– Cum anume e vina mea, Valentino?

– I-ai spus să se despartă de mine.

– Niciodată nu am...

– Te-am auzit! Te-a sunat alaltăieri-noapte. Eu ascultam emisiunea. Nu și-a dat numele, dar i-am recunoscut vocea. Ți-a spus povestea noastră. Apoi a zis că am devenit gelos și posesiv. I-ai spus că, dacă simte că relația noastră a devenit prea sufocantă, ar trebui să facă ceva în privința asta. Cu alte cuvinte, ai sfătuit-o să-mi dea papucii. Făcu o pauză, apoi adăugă: Și o să te fac să-ți pară rău pentru sfatul ăsta.

Mintea lui Paris gonea. În toți anii ei de emisiuni în direct, niciodată nu sugerase așa ceva.

– Valentino, hai să rămânem calmi și să discutăm, bine?

– Sunt calm, Paris. Foarte calm. Și nu avem nimic de discutat. Am dus-o undeva unde nu o va găsi nimeni. Nu poate scăpa de mine.

Cu această afirmație, conversația nu mai era sinistă, ci de-a dreptul înfricoșătoare. Cu siguranță nu asta voia să spună de fapt. Însă, înainte ca ea să poată spune ceva, el adăugă:

– Va muri în trei zile, Paris. O voi ucide, iar tu vei avea moartea ei pe conștiință.

Acum, se auzea ultima melodie din seria celor trei. Ceasul de pe monitorul computerului înainta încet spre secundele finale. Paris aruncă o ocheadă sistemului Vox Pro, pentru a se asigura că totul funcționa în parametri normali. Dar nu, sofisticata mașinărie funcționa așa cum trebuia. Apelul telefonic era înregistrat.

Paris își umezi buzele și inspiră șuierat.

– Valentino, nu e deloc amuzant.

– Nici nu trebuie să fie amuzant.

– Nu știu ce vrei de fapt...

– Vreau să fac *exact* ce ți-am spus. Mi-am câștigat aceste ultime 72 de ore cu ea, nu crezi? La cât de draguț am fost? Nu merit măcar trei zile de atenție din partea ei?

– Valentino, ascultă, te rog...

– Am terminat cu ascultatul. Vorbești numai prostii. Dai sfaturi tâmpite. Tratez o femeie cu respect, apoi ea se duce și-și desface picioarele pentru toți bărbații. Iar tu-i spui să-mi dea papucii, ca și cum eu aș fi fost cel care a distrus relația, ca și cum eu aș fi fost cel care a înșelat. Ce-i corect e corect. O să i-o trag până-i dă sângele, apoi o s-o omor. 72 de ore de acum, Paris. Să ai o noapte bună!

1

Dean Malloy se dădu jos din pat. Orbecăind prin întuneric, își găsi chiloții pe podea și-i luă cu el în baie. Cât mai încet posibil, închise ușa în urma lui și abia după aceea aprinse lumina. Liz se trezi oricum.

– Dean?

El își sprijini brațele pe marginea chiuvetei și se uită la imaginea sa din oglindă.

– Vin imediat.

Imaginea se zgâi la el, cu disperare sau cu dezgust, nu era prea sigur. Cu reproș, asta era sigur. Continuă să se uite la el însuși alte câteva secunde înainte de a răsuci robinetul și de a-și da cu apă rece pe față. Folosi toaleta, își trase chiloții și deschise ușa.

Liz aprinsese veioza de pe noptieră și-l aștepta sprijinindu-se într-un cot. Părul ei deschis la culoare era încălzit. În jurul ochilor avea pete de rimel. Dar reușea cumva să pară atrăgătoare.

– Mergi să faci duș?

El clătină din cap.

– Nu acum.

– Te spăl eu pe spate.

– Mersi, dar...

– În față?

El îi aruncă un zâmbet.

– O lăsăm pe altă dată.

Pantalonii îi erau așezați pe spătarul fotoliului. Când se întinse după ei, Liz se lăsă din nou pe perna adâncită.

– Pleci.

– Trebuie, oricât mi-aș dori să rămân, Liz.

– N-ai rămas o noapte întreagă de câteva săptămâni.

– Nici mie nu-mi place, dar, deocamdată, așa stau lucrurile.

– Dumnezeule, Dean. Are 16 ani.

– Exact. 16. Dacă ar fi bebeluș, aș ști mereu unde e. Aș ști ce face și cu cine. Dar Gavin are 16 ani și tocmai și-a luat permisul de conducere. Pentru un părinte, ăsta-i un coșmar neîntreput.

– Probabil nici nu va fi acasă când ajungi.

– Ar face bine să fie, mormăi el, în timp ce-și băga cămașa în pantaloni. Aseară, a stat peste limita convenită, așa că de dimineață l-am pedepsit. L-am pedepsit să stea acasă.

– Cât timp?

– Până când se poartă cum trebuie.

– Și dacă n-o face?

– Ce, să rămână acasă?

– Să se poarte cum trebuie.

Aceasta era o întrebare mai grea. Avea nevoie de un răspuns mai complicat, pentru care el nu avea suficient timp în această seară. Se încălță, apoi se așază pe marginea patului și întinse mâna după a ei.

– Nu-i corect că felul în care se poartă Gavin îți afectează viitorul.

– Viitorul nostru.

– Viitorul nostru, repetă el cu blândețe. Nu-i corect deloc. Din cauza lui, planurile noastre au fost suspendate pe o perioadă nedeterminată, și asta-i nasol.

Ea îi sărută dosul mâinii și-l privi printre gene.

– Uite că nici măcar nu te pot convinge să rămâi peste noapte, și eu care credeam că până de Crăciun ne căsătorim...

– Încă se poate întâmpla. Situația s-ar putea îmbunătăți mai repede decât credem.

Ea nu-i împărtășea optimismul, și încruntarea de pe fața ei o arăta cum nu se putea mai clar.

– Am avut răbdare, Dean, nu-i așa?

– Da, așa e.

– În cei doi ani de când suntem împreună, cred că am lăsat de la mine cât am putut. M-am mutat aici fără nici un comentariu. Și, deși ar fi avut mai mult sens să locuim împreună, am fost de acord să închiriez apartamentul ăsta.

Amintirile ei erau selective și nu întru totul corecte. Locuitorul împreună nu fusese niciodată o opțiune. Nu ar fi luat așa ceva în calcul cât timp Gavin locuia cu el. Nici nu putea fi învinuit pentru mutarea ei în Austin. Nu-i sugerase niciodată să o facă. De fapt, ar fi preferat ca ea să rămână în Houston.

Liz luase de una singură hotărârea să se mute atunci când o făcuse el. Când îi dezvăluise surpriza, el trebuise să mimeze fericirea și să-și ascundă vaga iritare. Ea i se băgase în viață într-un moment în care nu avea nevoie de așa ceva.

Dar, decât să deschidă acum cutia Pandorei, preferă să admită că, da, fusese deosebit de răbdătoare cu el și cu situația lui prezentă.

– Sunt perfect conștient de cum s-au schimbat lucrurile de când am început să ieșim împreună. La început, nu știai că sunt un părinte singur, cu un copil adolescent. Ai avut mai multă răbdare decât aveam dreptul să sper.

– Mulțumesc, spuse ea îmbunată. Dar corpul meu nu știe ce-i aia răbdare, Dean. Fiecare lună care trece înseamnă încă un ou pierdut din coș.

El zâmbi auzind aluzia la ceasul ei biologic.

– Știi că ai făcut sacrificii pentru mine. Și le faci în continuare.

– Sunt dispusă să fac și mai multe. Îți mângâie obrazul. Pentru că adevărul e, Dean Malloy, că meriți toate sacrificiile.

Dean știa că vorbea serios, dar sinceritatea ei nu-i schimbă dispoziția, ci doar îi mări disperarea.

– Mai ai puțină răbdare, Liz. Te rog! Gavin se poartă groaznic, dar există motive pentru comportamentul lui. Sper că în curând ne vom găsi toți trei echilibrul.

Ea se strâmbă.

– Echilibrul? Mai vorbește așa, și-ai să te trezești că ai propria emisiune la televizor.

El zâmbi, bucuros că puteau încheia conversația serioasă pe o notă mai lejeră.

– Mai pleci mâine la Chicago?

– Da, pentru trei zile. O întâlnire cu ușile închise cu oamenii din Copenhaga. Toți bărbați. Genul viking, blonzi și robuști. Ești gelos?

– Sunt verde de gelozie.

– Îți va fi dor de mine?

– Tu ce crezi?

– Ce-ar fi să-ți las ceva care să-ți amintească de mine?

Împinse cearșaful laoparte. Goală și aproape torcând ca o pisică, întinsă peste așternuturile mototolite din patul în care făcuseră deja dragoste, Elizabeth Douglas arăta mai degrabă ca o curtezană răsfățată decât ca vicepreședintele departamentului de marketing al unui lanț hotelier luxos.

Silueta ei era voluptuoasă, iar ei îi plăcea asta. Spre deosebire de majoritatea contemporanelor ei, nu era obsedată de fiecare calorie.

Considera că dusul valizelor conta ca antrenament la sala de forță și nu renunța niciodată la desert. Pe ea, curbele arătau bine. De fapt, arătau de-a dreptul grozav.

–E tentant, oftă el. Dar va trebui să mă mulțumesc cu un sărut.

Ea îl sărută adânc, sugându-i limba într-un mod care i-ar fi făcut pe tipii vikinci să crape de invidie. El fu cel care puse capăt sărutului.

–Chiar trebuie să plec, Liz, șopti el, cu buzele lipite de ale ei, înainte de a se retrage. Drum bun!

Ea își acoperi goliciumea cu cearșaful și afișă un zâmbet pentru a-și ascunde dezamăgirea.

–Te sun când ajung.

–Așa să faci.

El plecă, încercând să nu pară că fugea. Aerul de afară îl învăluia ca o pătură udă. Chiar părea să aibă textura lânii umede atunci când îl inhală. Cămașa i se lipi de spate până când ajunse la mașină. Porni motorul și setă aerul condiționat la maximum. Radioul se porni automat. Se auzea piesa lui Elvis, *Are You Lonesome Tonight?*

La ora aceasta, traficul era aproape inexistent. Dean încetini la culoarea galbenă a semaforului și se opri tocmai când melodia se termină.

–E o noapte fierbinte în ținutul deluros. Mulțumesc că m-ați ascultat aici, pe frecvența 101,3.

Vocea feminină ușor răgușită reverberă în interiorul mașinii. Undele sonore se lovira de pieptul și abdomenul lui. Vocea ei era perfect modulată de cele opt boxe strategic plasate de către inginerii germani. Sistemul superior de sunet o făcea să pară mai aproape decât dacă ar fi stat alături de el, pe scaunul pasagerului.

–În seara aceasta, vă las alături de un trio reprezentat de preferații mei. Sper să îi ascultați alături de cineva iubit. Țineți-vă strâns în brațe.

Dean apucă strâns volanul și își sprijini fruntea de dosul mâinilor, în timp ce cei patru faimoși cântau despre ziua de ieri.

De îndată ce judecătorul Baird Kemp își recuperează mașina de la valetul hotelului Four Seasons și urcă în ea, își lărgi cravata și își dădu jos haina.

–Dumnezeule, mă bucur că s-a terminat!

–Tu ai insistat să venim. Marian Kemp își dădu jos pantofii Bruno Magli și cerceii cu diamante, tresărind când sângele începu să-i circule din nou prin lobii amorțiți ai urechilor. Dar era musai să stăm și la petrecere?

–A dat bine să fim printre ultimii care pleacă. O mulțime de persoane influente au fost acolo.

Fiind o cină tipică de decernare a unor premii, evenimentul se prelungea insuportabil de mult. Îi urmasse o mică petrecere cu cocktailuri, iar judecătorul nu rata niciodată ocazia de a-și face campanie pentru realizare, chiar și neoficial. În restul drumului spre casă, familia Kemp discută despre cei care participaseră sau, așa cum se referea judecătorul Kemp la ei, în mod ironic, despre „cel bun, cel rău și cel urât“.

Când ajunseră acasă, el se îndreptă spre biroul său, unde Marian se asigură că avea mereu o provizie generoasă din băuturile sale preferate.

–Vreau să beau un pahar înainte de culcare. Să-ți torn și ție?

–Nu, mulțumesc, dragule! Mă duc sus.

–Răcorește dormitorul. Căldura asta e insuportabilă.

Marian urcă scara curbată ce apăruse de curând într-o revistă de decoruri interioare. Pentru fotografia respectivă, purtase o rochie de bal creată de un designer și colierul ei galben cu diamante. Portretul ieșise chiar bine, dacă afirmase chiar și ea asta. Judecătorul fusese mulțumit de articol, care o laudase pentru felul în care transformase casa într-un adevărat cămin.

Holul de la etaj era întunecat, dar ea fu ușurată să vadă lumină pe sub ușa de la camera lui Janey. Deși era vacanța de vară, judecătorul impusese o oră de venit acasă pentru fiica lor de 17 ani. Cu o seară în urmă, ea ignorase regula și se întorsese acasă abia spre zori. Era evident că băuse și, dacă nu cumva Marian se înșelase, putoarea ce se simtea din hainele ei era fum de marijuana. Mai rău, condusese până acasă în starea aceea.

–E ultima oară când intervin pentru tine, strigase judecătorul. Dacă mai iei o amendă pentru condusul sub influența alcoolului, ești pe cont propriu, domnișoară. Nu mai trag nici o sfoară. Ți se va consemna în cazier.

Janey replicase pe un ton plictisit:

–Și ce?

Scena devenise atât de sonoră și de injurioasă, încât Marian se temuse că vecinii aveau să-i audă, în ciuda peluzei generoase și atent îngrijite dintre casa lor și cea a vecinilor. Cearta luase sfârșit când Janey se retrăsese ca o furtună în camera ei, trântind și apoi încuind ușa. Nu vorbise cu nici unul din ei toată ziua. Dar se părea că cea mai recentă amenințare a judecătorului avusese efect. Janey era acasă, și, după standardele ei, era încă devreme. Marian se opri lângă ușa lui Janey și ridică mâna, gata să ciocăne. Dar auzi prin ușă vocea femeii a cărei emisiune o asculta Janey atunci când era într-o dispoziție mai potolită. Era o schimbare binevenită față de crainicii enervanți de la posturile de acid rock și rap.